

فیلم فجر

یادداشت مدیر عامل

انجمن سینمای جوانان ایران

ایجاد انگیزه برای فیلمسازان با بازگشت فیلم کوتاه به جشنواره

سی‌وپنجمین جشنواره فیلم فجر با بازگشت سیمرغ بلورین فیلم کوتاه و کسب یک دستاورد بزرگ برای فیلم کوتاه به پایان رسید. می‌گوییم فیلم کوتاه به جای اینکه بگوییم انجمن سینمای جوانان ایران، چراکه معتقدم انجمن گزارش تنها حمایت از تولیدات خودش نیست که حمایت از تولید فیلم کوتاه در سراسر کشور است.

حتی معتقدم هر کجای این کره خاکی فیلمساز ایرانی فیلم کوتاه، اثری را خلق کند، انجمن سینمای جوانان ایران موظف به حمایت از اوست. پس مرز میان تولیدات انجمن و دیگر فیلم‌های تولید شده فیلمسازان ایرانی باید یک جایی شکسته شود و چه جایی بهتر از اینجا که حرف از یک موفقیت بزرگ برای فیلم کوتاه مطرح است. لاجرم با چنین ذهنیتی لازم می‌دانم بازگشت فیلم کوتاه به جشنواره فیلم فجر که دستاورد همه جامعه بزرگ فیلم کوتاه‌است را تبریک گفته و خرسندی‌ام را از خرسندی این جامعه شریف و خلاق اعلام نمایم.

امروز که جشنواره فیلم فجر پایان یافته و سیمرغ فیلم کوتاه بر شانه‌های یکی از جوانان این مرز و بوم نشسته است باید بگوییم که این بازگشت ساده نبود و سختی هایش تا ساعاتی پیش از اختتامیه نیز ادامه داشت، اما اکنون حرف زدن از آن جلال‌ها و مخالفت‌ها ضرورتی ندارد. مهم این است که سال‌ها تلاش جمع عظیمی از فیلمسازان برای دیده شدن در جشن سینمای ایران به ثمر نشست و این شادمانی را نباید با حاشیه‌های ناگزیر همیشگی تلخ کرد. در این بین هرگز نباید تلاش مجدانه جناب آقای دکتر لیبوی را از یاد برد. به سهم خودم از صبر و شکیبایی و منطقی مثال‌زدنی‌شان در این امر سیاست‌گزارم که بیش از هر چیز کلاس درسی بود برای من.

اینجانب به عنوان خادم ترازو داد جامعه پر پشتوانه فیلم کوتاه ضمن تبریک به کارگردان و گروه برگزیده فیلم کوتاه سی‌وپنجمین جشنواره فیلم فجر، امیدوارم اینس جایزه انگیزه‌های فیلمسازان فیلم کوتاه را دوچندان کند. هرچند موفقیت هیچ هنری در گرو جایزه نیست. آرزو می‌کنم جایزه اصلی سینمای کوتاه از مردم و مخاطبان آگاه این سینمای شریف دریافت شده، به امید آن روز.

خبر

وزیر ارشاد خبر داد

بودجه سینما سال بعد ۳۹ درصد افزایش دارد

وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی از افزایش ۲۹ درصدی بودجه سینمای کشور در لایحه بودجه سال آینده خبر داد.

به گزارش «جوان»، سعیدرضا صالحی امیری، وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی، جمعه شب در برنامه گفت‌وگوی ویژه خبری شبکه مازندانی از برنامه این روزنامه‌خانه برای تشکیل سازمان مستقل نظام هنری خبر داد و گفت که پیش‌نویس اولیه این سازمان نیز تهیه شده است. وی افزود: هدف اصلی از تشکیل دو سازمان جدید رسانه‌ای و هنری، انتخاب افراد متخصص در هر سازمان و رسیدگی تخصصی‌تر و پویاتر شدن فعالیت‌های تخصصی فعالان زیر پوشش این سازمان‌هاست.

صالحی امیری گفت: این یک اقدام و تحول زیرساختی در این دو بخش مهم فرهنگی کشور است که صاحب تخصصی این دو نهاد، افرادی از آن که متخصص همان رشته هستند، انتخاب می‌کنند و سیاست‌گذاری و نظارت دقیق را برعهده آنان می‌گذارد. وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی به افزایش ۳۹ درصدی بودجه سینمای کشور در لایحه بودجه سال آینده نیز اشاره کرد و گفت: برای تولید فیلم‌های فاخر سینمایی نیز ۲۵ میلیارد تومان در سال ۹۶ اعتبار پیش‌بینی شده است. وی افزود: یکی از برنامه‌های جدی و مهمی که سال آینده در حوزه سینمایی پیگیر آن هستیم، تولید یک فیلم مستند و سینمایی بلند در هر استان است و اکنون نیز تولید فیلم سینمایی در خوزستان و چند استان دیگر آغاز شده است. صالحی امیری گفت: قصد داریم تولیدات سینمایی استان‌ها راوری برده سینماهای کشور و تلوویزیون برود و از همه استان‌ها می‌خواهیم که از همه توان و ظرفیت خود از این فرصت ایجاد شده، استفاده کنند.

روزنامه سیاسی، اجتماعی و فرهنگی صبح ایران

صاحب امتیاز: پیام‌آوران نشر روز

مدیرعامل و مدیرمسئول: عبدالله گنجی

سرمدبیر: غلامرضا صادقیان

آدرس: تهران، خیابان شهید مطهری

تقاطع میزرای شیرازی، پلاک ۲۸۴

سازمان آگهی‌ها: ۸۸۴۹۸۴۷۳

روابط عمومی: ۸۸۴۹۸۴۴۸، نامبر: ۶-۸۸۴۵۶۳۴۴

توزیع: شرکت نشر گستر امروز ۷۷-۷۶-۸۸۴۹۸۴۷۵

چاپ تهران: چاپخانه روزنامه جوان

www.javanonline.ir

| روزنامه جوان | شماره ۵۰۲۷ | یکشنبه ۲۴ بهمن ۱۳۹۵ | ۱۴ جمادی‌الاول ۱۴۲۸ | اذان ظهر: ۱۹:۱۷ | غروب آفتاب: ۱۷:۴۳ | اذان مغرب: ۲۰:۱۸ | نیمه‌شب شرعی: ۲۳:۴۶ | اذان صبح فردا: ۵:۲۹ | طلوع آفتاب فردا: ۶:۵۴ |

نگاهی به حاشیه و متن برگزاری پر حاشیه‌ترین جشنواره فیلم فجر سال‌های اخیر

هیچ امیدی نبود

جواد محرمی

عملکرد سینمایی دولت یازدهم، بازواژه شعار عین شده است. ظاهراً تازه سال آخر یادشان افتاده که از شعارهای اصلی دولت امید هم بوده و عقل سلیم حکم می‌کرده در کنار مولوی خوانی در جمع‌های سینمایی و بدگویی از مدیران سابق مقداری هم از لزوم دمیدن روح امید در فیلم‌ها سخن بگویند. البته چون دیر یادشان افتاده طبیعی است که عبارت سینمای امید حالا دیگر تنها به درد شعار می‌خورد. البته رئیس سازمان سینمایی و دبیر تئاتری‌اش اگر می‌خواستند می‌توانستند به هیئت داوران‌شان توصیه کذب شعار امید را فقط در حد شعار نینینند و در اهدای جوایز به فیلم‌هایی که در قالب ژانر فلاکت ساخته شده زیاد پناه ندهند، اما همین کار را هم نکردند تا در عمل فقط شعار داده باشند. هیئت داوران احتمالاً به نظرشاه‌های رئیس‌شان حجت‌الله یوبی فقط گوش داده‌اند و در دل خندیده‌اند و با خود گفته‌اند: امید کیلویی چند؟ مگر سینما جای امید دادن است؟ آن هم در ایران! سینما اصلاً انتظار شده برای اینکه به مردم تفهیم بشود که چقدر بدبختند چون مردم خودشان این را نمی‌دانند. سینما این رسالت را بر دوش دارد تا حواشش باشد یک موقع مردم دچار احساس خوشبختی کاذب نشوند و اگر دانشنده به این سمت منحرف می‌شدند یا رفتن به سینما از غفلت بیرون بیایند.

دوبینگ سیاسی

گردندگان جشنواره سی و پنجم فیلم فجر وقتی موج انتقادهارا دیدند برای جبران بی‌روفتی دست به دامن دوبینگ سیاسی شدند. واقعا خوب نبود که این همه سینماگر فقط از عملکرد آنها باشند. بالاخره یک جسوری باید افتاد و اگر دانشنده به نشان می‌دادند که هر کی از دور می‌بیند خیال کند اوضاع خیلی هم بد نیست. اولین کاری که باید می‌کردند این بود که در تقسیم سیمرغ‌ها اولویت را به خودی‌های می‌دادند تا کسی که روی سن می‌آمد و سیمرغ را زیر بغل می‌زد خدایی نکرده لیچار بار بر گزار کنندگان نمی‌کرد، بلکه برعکس چند تا تکیه هم به منتقدان جشنواره می‌انداخت.

جشنواره محفلی

اگر یک اتفاق خوب در جشنواره فجر امسال افتاده باشد رفتن جشنواره در میان مردم به نسبت سال‌های پیش است. جشنواره فیلم فجر با اینکه هر چندش از جیب مردم خرج می‌شود،

راه سعادت

حکمت ۲۴۲:

إِنِّي اللَّهُ بِعَفْئِ النَّفْسِ وَإِنْ قَلَّ. وَأَجْعَلُ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ اللَّهِ سَبْرًا وَإِنْ دَوَّ.

تقوا و برهیز کاری پیشه کن هر چند کم

باشد و میان خود و خدا برده‌ای قرار ده

هر چند نازک باشد.

و جشنواره را در دست داشته‌اند، اندیشه‌ها و تفکرات ناب اسلامی و انقلابی نداشته‌اند. تمامی جشنواره‌هایی که در سینمای ایران برگزار می‌شوند تابعی هستند از آثاری که در این سینما تولید می‌شود و زمانی که ما شاهد تولید آثار شاخص و ارزنده در عرصه هنر هفتم نیستیم خود به خود این جشنواره‌ها همیشه از آثار انقلابی خالی هستند. مناسفانه دست‌های پلیدی در کار بوده که همیشه جلوی این قبیل اندیشه‌ها را مسدود می‌کرده و همین امر باعث شده تا طی ۳۵ دوره برگزاری جشنواره فیلم فجر ما شاهد انقلابی شدن آن نباشیم و روز به روز بیشتر از گذشته به فرهنگ شوم غربی پناه ببریم و حتی در اجرا و ساختار نیز از آنها تقلید کنیم.»

خنثی در فکر و عمل

مشکل بر گزار کنندگان جشنواره و مدیریتت سینما این است که موضع خود را با انقلاب اسلامی مشخص نمی‌کنند و موضع و فکر صادقانه‌ای ندارند. در دل چیز دیگری می‌پروراند و در شعار چیز دیگری می‌گویند. نتیجه کار می‌شود جشنواره‌ای خنثی و بدون مانیفست. همانقدر که در فکر خنثی است در عمل هم حرفی برای گفتن ندارد. این مسئله در اختصاص دادن بودجه از سوی بنیاد سینمایی فارابی نیز به چشم می‌آید. فیلم‌های خنثی یا تلخی که هدفی جز تخریب روانی جامعه ندارد. تهیه‌کننده‌های خلق‌الساعه هم در این شرایط جای خود را باز کرده‌اند. امسال افزایش محمدرضا عارف هم در جشنواره فیلم داشت. فصل نرگس البته فیلمی حوصله‌بر و بی‌هدف بود که توجه هیچ کس را جلب نکرد، چون اساساً تهیه‌کننده‌اش فقط می‌خواست وارد سینما شود و فکری پشت این سوای سینماگر شدن نبوده است.

جشنواره فیلم فجر امسال با اجرای مدیر تئاتری‌اش محمد حیدری این رویداد هنری را به بی‌اعتبارترین دوره خود تبدیل کرد. از سوءمدیریت‌های بلیت‌فروشی و انتخاب فیلم‌ها بگیر تا ششگانه هیئت مدیران در تخس کردن جوایز به نفع تفکر مدیران سینمایی و نادیده گرفتن بی‌تجارت هنری، همه دست به دست هم داد تا بی‌سابقه‌ترین اعتراضات علیه برگزاری این دوره از جشنواره شکل بگیرد. اعتراضاتی که بازخورش از سوی مدیران چیزی بیش از بی‌اعتنایی و ریشخند نبود.

البته جشنواره همه چیز نیست و در هیچ جای دنیا این جشنواره‌ها نیستند که ارزش اصلی آثار سینمایی را تعیین می‌کنند و زمان ناور بهتری در این باره است، اما جشنواره‌ها در سمت و سو دادن به سلیقه و روند سینمایی تأثیر غیرقابل انکاری دارند.

مشکلات مبنایی جشنواره فیلم فجر امسال با برگزاری برحاشیه آن بیش از پیش خود را نشان داد. شاید از برکات جشنواره امسال این

باشد که می‌تواند حداقل آغازی بر یک پایان تلقی شود. جشنواره فیلم فجر به لحاظ قوانین

یک شستر گاو پلنگ کامل است. ساختاری که نتیجه آن همین سینمایی فعلی است. معلوم

نیست که چرا هیچ کس هم جرئت نمی‌کند به ساختار آن دست بزند و سر و شکل منطقی‌تری به آن بدهد. بی‌اعتبار شدن جشنواره فجر انقلاب اسلامی به نفع انقلاب نیست.

نما | حسین کشتکار

فیلم فجر

سعید مستغانی

قسم خوردگان به پرچم امریکا

چگونه جشنواره انقلابی بر گزار کردند!؟

جشنواره امسال فیلم فجر مانند دور‌های قبلی این

جشنواره، همچنان با ساختاری غیراستاندارد برگزار شد،

به نحوی که بخشی از آن سبک برگزاری جشنواره‌هایی

مانند ونیز، برلین و کن را دنبال می‌کند و بخش دیگری

از اسکار کپی‌برداری شده است.

در جشنواره‌ای مانند کن شش، هفت داور داریم که برای چهار، پنج رشته محدود داوری می‌کنند، اما در

مراسم اسکار که در ۲۴ رشته جایزه داده می‌شود، بیش از ۶ هزار نفر از اعضای آکادمی اسکار کار داوری را انجام

می‌دهند و در هر رشته متخصص آن رشته مسئولیت

داوری‌ها را برعهده دارند، اما در جشنواره فجر ما همان

شش، هفت داور را داریم با حدود ۲۰ جایزه! امسال نیز

با حضور ۴۴ فیلم در بخش مسابقه اقدامی بی‌سابقه در

ساختار این نوع جشنواره‌ها با آن تعداد محدود داور

محسوب شد و داورها مجبور شدند تعداد زیادی به اندازه

دو برابر معمول فیلم را تماشا کرده و داوری کنند.

به نظرم به جز چند فیلم، اکثر آثار جشنواره سی و پنجم

را فیلم‌هایی به شدت ضعیف غیراستاندارد تشکیل می‌داد

که حتی زیر خط فقر سینما بودند. این در حالی است

که به قول خودشان فیلم‌های مسئله‌دار را از جشنواره

کنار گذاشته بودند. ترکیب هیئت داوران جشنواره

هم ترکیب غلطی بود. معمولاً در جشنواره‌های معتبر،

فیلمسازانی را به عنوان داور انتخاب می‌کنند که در یکی،

دو سال قبل به خصوص سال پیش در این جشنواره

درخشیده یا جوایزی گرفته باشند یا در عرصه‌های دیگر

سایر جشنواره‌ها به موفقیت‌های چشمگیری دست

پیدا کرده باشند، ولی در هیئت داوری جشنواره امسال

فجر افرادی بودند که حدود هفت، هشت سال اخیر و

بعضاً از ۱۵ سال قبل اصلاً فیلمی نداشته‌اند، چه برسد

به اینکه فیلم‌شان جایزه گرفته باشد یا اثر قابل توجهی

ارائه کرده باشند.

اشتباه جشنواره این است که به جای تقدیری

سینماگران پیشکسوت آنها را داور جشنواره می‌کند!

این نوع انتخاب عجیب هیئت داوری به داوری‌های

عجیب و نتایج عجیب‌تر منتهی شد.

فجر ای‌های خیلی بدی را در جشنواره دیدیم مثل

انتخاب فیلمی برای اصلاً فیلمی نداشته‌اند، و وضع

به آنکه فیلم‌شان جایزه گرفته باشد یا اثر قابل توجهی

ارائه کرده باشند.

اشتباه جشنواره این است که به جای تقدیری

سینماگران پیشکسوت آنها را داور جشنواره می‌کند!

این نوع انتخاب عجیب هیئت داوری به داوری‌های

عجیب و نتایج عجیب‌تر منتهی شد.

فجر ای‌های خیلی بدی را در جشنواره دیدیم مثل

انتخاب فیلمی برای اصلاً فیلمی نداشته‌اند، و وضع

به آنکه فیلم‌شان جایزه گرفته باشد یا اثر قابل توجهی

ارائه کرده باشند.

منیره قیدی (وبلاگی‌ها)، پیمان قاسم‌خانی(خوب

پدیده‌ها

بدجلف)، علی سلیمانی،

هادی حاجتمند

(اشنوگل) و علی نوری اسکویی (رهايي از بهشت).

محمدحسین مهدویان(ماجرای نیمروز)، محسن

قرائی(سدمعبر)،علیرضا

داوودنژاد(فراری).

امیدوارکننده‌ها

هومن سیدی(کمدی انسانی)، ترلان پروانه(فراری)،الناز

شاکر دوست(خفه‌گی) و

حامدبهداد(سد معبر).

نادیده گرفته شده‌ها

سوفی و دیوانه(مهدی گرم‌بور)، ماه‌گرفنگی(مسعود

سوژ‌های حیث شده

مسعود جعفری جوزانی، مسعود کیمیایی، پوران

درخشنده، مازیار میری،

همايون اسعدیان.

نامایندگانده‌ها

ماجرای نیمروز(مهدویان)

اتفاق ویژه جشنواره

ای‌کاش ساخته نمی‌شد

یادداشت | حسن گوهری‌بور

نه این تمام نه آن تمام

این موضوع اصلاً ربطی به تعبیرات

مخاطب و حرکت ذهن مخاطب به

سوی افق‌های باز و برهیز از یافتن

معنایی نهایی و رسیدن به معنای

مؤلف و… نیست. (مؤلف در اینجا به

معنای کارگردان مؤلف نیست، بلکه

نیت‌رسیدن به معنایی نهایی است که

مثلاً کارگردان در نظر داشته است،

این موضوع توسط پیروان هرمتوتیک کلاسیک اعم از شلایر ماخر،

دیلتای، هرش و… مطرح شده است،) بلکه به تأکید معتقدم

همراه برنامه بر سینمای ایران حاکم نیست. اما در مورد این دوره،

جشنواره در این دوره، باز هم درگیر همین سرگردانی‌هاست؛ نه

انتقدر در کارگردان‌ها و نویسندگان مایه‌های مطالعاتی در زمینه‌های

جامعه‌شناختی، مردم‌شناختی یا حتی روان‌شناختی دیده می‌شود

که مخاطب را وادار به اندیشیدن کند، نه مایه‌های فلسفی دارد که تراز

روح و آگاهی را هدف گرفته و تلاش برای باار بردن طبقه آگاهی

را در باور بپروراند و نه اینکه اساساً سینمایی ایدئولوژیک است

که فیلم‌هایی در آن تولید شود که یادآور متلاد ادبیات نالیستی

- سوسیالیستی بعد از انقلاب اکتبر ۱۹۱۷ دوران کمونیست در

شوروی باشد. سینمایی که مغمف‌ها است؛ نیستش با جامعه به

صورت هدفمندم معلوم نیست، بایدئولوژی معلوم نیست، باطبقات

جامعه معلوم نیست. این بی‌برنامه‌گی فکری در ذهن کارگردان‌ها

هم وجود دارد؛ مگر معدود و محدودی که اینچنین نیستند. به

قول سنایی «به مازماری مانی، نه این تمام؛ نه آن.»